

האשה השניה

רונאלד רגן, נשיא אגודת השחקנים בהוליווד, בחברת אשתו השנייה, נאנסי. הוא הכיר אותה כאשר פנתה אליו וביקש עזרה נגד רודפיה הקומניסטים בשנות ה-50.

האשה הראשונה

עם ג'יין ויימאן ובתם הראשונה, מורין, בימים שבהם היו הזוג ההוליוודי האידיאלי. בניגוד לרגן, הצליחה ג'יין בקולנוע, זכתה באוסקר, הפכה כוכבת קופה, היא השתעממה בחברת בעלה והסתגרשו.

הבחור הטוב

רגן בתפקיד אופייני בסרט היא עובדת כדי לשלם את שכר הלימודים באוניברסיטה. סרט מסוג ב', לצד וירג'יניה מאיו. בסוף זכה, כמו בן, בנורה — כמו בכל סרטיו. מנהליהווק הציבו אותו כימעט תמיד בתפקיד האיש הטוב, הסימפאטי, שלא דורש עומק.

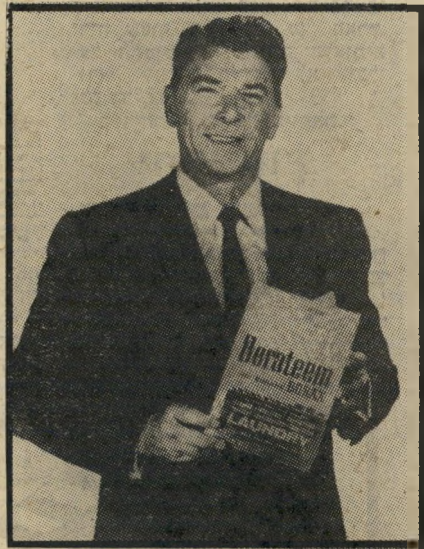

הבכית וברית-המועצות, בחולות של סעור דיה" — הצהרה שהובנה כוויתור על איראן. הוא הבטיח להוריד את המיסים ב-30% תוך הגדלה עצומה של תקציב הביטחון. היה צורך לשים מחסום לפיו. אולם היריבים שזילזלו בו לקו בשגיי אה גסה. בעימות הטלוויזיוני המפורסם עלה בהרבה על ג'ימי קארטר. הוא שפע ביטחון עצמי קל של בדרן מיקצועי, היה תביב ונחמד. "הבחור הטוב" של 54 סרטי.

לנגד עיניהם של מיליוני אמריקאים קאים העלה את עולמו: עולם פשוט שבו הטוב הוא טוב והרע הוא רע, שבו יש פיתרונות פשוטים.

במושגים אמריקניים (69) הביא אותו אל הגבול האחרון. בריאותו תקינה, כנראה. הוא מזדקק לעדשות-מגע, שמיעתו לקויה, הוא עבר ניתוח של הערמונית, אך שערו הוא, כנראה, בלתי-צבוע, והוא מסוגל לעיבוד, כדרכו, כמה שעות ביום. במהלך מערכת-הבחירות לא דאגו עוזריו ופטרוניו לבריאותו, אלא לשונו. היה צורך לגמול אותו מזהדקק לברטיסיה המגוי חכת שדה, על רישומיה הבלתי-בדוקים והפשטניים.

מדי פעם ניסה לדבר בלי הכנה, ואז נכשל בהצהרות מדהימות או מצחיקות. כך אמר כי יקבע את הקו בין ארצות-

מפרסם

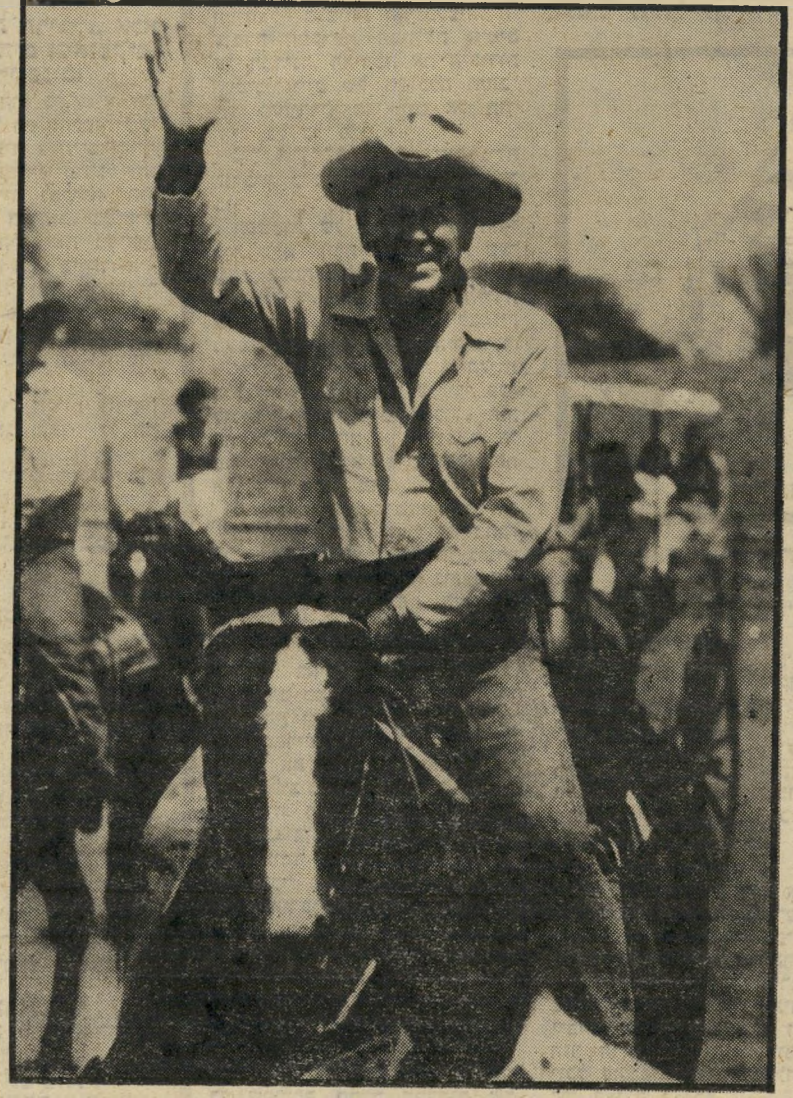
רגן כאיש-פירסום בטל-וויזיה, מזכר סבון-כבדי סה, לפני שהוא עצמו הפך מוצר טל-וויזיוני למכירה באמצעי-הפירסומות.

היא השפיעה עליו להציג את מועי מרזתו לתפקיד מושג קליפורניה, מימנה את המסע והביאה לבחירתו.

בתפקיד המוגבל של המושל הצליח רגן, להפתע רבים, יותר מכפי שציפו. הוא עבד מעט ככל האפשר, האציל מירב הר סמכויות לאחרים. הוא הוסיף לנאום על עקרונות הימין הקיצוני, אך עשה את ההיפך. הוא תבע קיצוצים מרחיקי-לכת בתקציב, והגיש תקציב-שיא חסרת-קדים. הוא תבע את גירושם של פרופסורים ראי-דיקליים מן האוניברסיטה וחתם (בטעות, לדבריו) על חוקי-הפלות המתקדם ביותר בארצות-הברית. בישיבות ישב בשקט. צייר פרצופי-אדם על פיסות-נייר, קבע כמה עקרונות — ואז הסתלק או נרדם.

רגן לא תיקן הרבה בקליפורניה, אך גם לא קידקד הרבה. פטרוניו החליטו כי אפשר להסתכן ולהכניס אותו למירוץ עד הנשואות.

פעמים ניסה ונכשל — בעיקר מפני שלא השתדל יותר על המידה. עצלנותו הטיבעית מנעה מאבק לחיים-ולמוות. הוא לא דחף לקבל את המינוי, אלא נדחף על-ידי פטרוניו. הוא לא היה מוכן לוותר על דרך-חיינו הנוחה, על ההנאות הכרוכות בעושרו. כאשר חשב על הנשואות, ראה אותה במושגים הוליוודיים. כך סיפר פעם לילדיו כי היה רוצה להיות נשיא רק כדי שיקרה הדבר הבא: הוא יישב מול ליאו-ניד ברונייב, יקשיב במשך שעה וחצי לדבריו של המנהיג הסובייטי ולתרגום, ואז יקום, ייגש בצעדים איטיים אל ברונייב וילחש באוזנו, ברסית: גיאט! הפעם השתדל בריציות, הוא ידע כי זהו ההזדמנות האחרונה. גילו המופלג,

רגן בראש תהלוכת-בחירות בדרום ארצות-הברית, בתפקיד שניתן לו לשחק רגן לעיתים רחוקות בהוליווד. במשך 27 שנים, חיפש רגע תפקיד שיהפכו לכוכב, עד שהתייאש ופנה לסלוויזיה, לפירסומות ולפוליטיקה.

סוג ב'

רגן (משמאל) ליד ארוג פליג, הכוכב הזוהר. ארוג פליג היה נוהג להתבדח על חשבונו של רגן ולהפגין את הזילזול בו.

טים לבקיות מסוככות, שבו ניתן לרפא את הכל בעזרת עבודה קשה גנת, יושר ויוזמה פרטית.

עולמו של „מר טלוויזיה"

רצחוננו של רגן הוא נצחון הימין הקיצוני, הלאומני והריאקציוני. שטות היא לטעון כי אמריקה לא בחרה ברגן, אלא דחתה רק את קארטר. במריקה קרה מה שקרה בי 1979 בישראל, הציבור מאם אז במערך ורצה בשינוי. אך הוא לא יכול היה לבחור במנחם בגין אילו היו תודותיו של בגין מעוררות בו זוועה ובחילה.

האמריקאים אכן מאסו בקארטר, אך הם לא היו יכולים לבחור ברגן אילו תורו תו הרגיעה אותם באופן קיצוני. אמנם — רק 26% של ציבורי הכוחרים האמריקאי בחרו ברונייב נאלד רגן. כימעט מחצית הציבור נמנעה בכלל מלהצביע, ובין הי מצביעים גבר מיספר הגברים על מיספר הנשים. אך אין הדבר משנה את התמונה.

מדוע, אם כן, נבחר האיש? קודם כל, ממחיש הדבר את ההגמוניה של הטלוויזיה בחיים המודרניים. רגן הוא בעצם, „מר טלוויזיה" — לא פוליטיקאי המצליח בטלוויזיה, כמו קארטר, אלא איש טלוויזיה המצליח בפוליטיקה. שנית, אין ספק שזהו ביטוי לכמה העמוקה של האמריקאים לערכים פשוטים, לתמונת-העולם הפשוטה של המערבון הי (המשך בעמוד 30)